Черепаха з'явилася на світ у затишній долині, біля широкого ставу, що поріс очеретом.

Цілі рої веселих комашок були їй солодкою поживою.

Коли вдоволена, грілася проти сонця,— усе дивилася на далеку гору, де сідали орли ширококрилі.

Звідти щоранку випливало в тихе повітря сонце тепле, а ввечері виходив місяць ясний.

Там небесна блакить ніжно обнімала зелену верховину...

І полюбила черепаха сонце і місяць, і блакить небесну, і забажала до нестями пізнати їх.

Помандрувала в далеку, невідому путь...

Місяці переходила широку долину...

Усе журилася за поживою.

Тихо, поволі полізла вгору, вище й вище...

Обережно ступає, нога за ногою, впивається сильними кігтями в тверду землю, цупко за неї держиться, бо знає: як тільки зірветься з гори, то або зараз перевернеться на спину і так умре, або каменем полетить униз і там розіб'ється.

Смерть однаково неминуча їй — страшна і дочасна.

Лізе вгору уперто, довгі роки, усе поволі, усе обережно, посуваючись нога за ногою.

Постаріла, мохом поросла.

І чим вище підіймається, тим менше знаходить собі поживи, тим слабше гріє сонце її холодну кров, і тим далі од гори одходить небесна блакить.

Лізе ще довго-довго…

Терпить голод і холод, зневіряється потроху в своїх силах, частіше повертає голову, щоб подивитися в теплу долину повну поживи й безжурного життя.

Вернулась би назад,— так не може спуститися з крутої гори, бо зараз же покотиться каменем і буде їй смерть.

Лізе знову угору, а дивиться вже у долину…

А коли, зовсім знесилена й зневірена, стала на саме верхів'я, то побачила:

Холодне сонце стоїть високо-високо, світлий місяць сходить далеко-далеко, а блакить небесна аж за місяцем і за сонцем…